

Dosarul nr. 2ra-256/22
2-18169240-01-2ra-25022022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani – O. Ionașcu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – V. Sîrbu, D. Dulghieru, V. Buhnaci

ÎNCHEIERE

11 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de Iurie Mogoreanu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Consiliul municipal Chișinău și Primăria municipiului Chișinău împotriva lui
Serghei Vieri, Zinoviei Vieri, Iurie Mogoreanu și Liliei Mogoreanu, intervenient
accesoriu Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” cu privire la demolarea
construcției neautorizate și eliberarea terenului ocupat ilegal,

împotriva deciziei din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin
care a fost admis apelul declarat de Consiliul municipal Chișinău, a fost casată
hotărârea din 14 martie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și a fost
emisă o hotărâre nouă de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă:

La 26 iunie 2018 Consiliul municipal Chișinău și Primăria municipiului
Chișinău au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Serghei Vieri,
Zinoviei Vieri, Iurie Mogoreanu și Liliei Mogoreanu, intervenient accesoriu
Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” cu privire la demolarea construcției
neautorizate și eliberarea terenului ocupat ilegal.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 26 februarie 2018 serviciul Consiliului
mun. Chișinău a exercitat un control privind folosirea rațională și după destinație a
resurselor funciare din mun. Chișinău, în rezultatul căruia s-a constatat că Serghei
Vieri, Zinovia Vieri, Iurie Mogoreanu și Lilia Mogoreanu (coproprietari ai
imobilului), fără a efectua coordonările corespunzătoare cu serviciile abilitate, în
lipsa deciziei Consiliului mun. Chișinău privind atribuirea terenului, au ocupat
ilegal un lot de pământ ce constituie proprietate municipală, cu suprafața de circa
0,0236 ha din str. xxxxx.

S-a relevat că pe terenul ocupat abuziv este edificat un gard capital
neautorizat pe perimetrul terenului ocupat abuziv și construcția menționată
construită neautorizat a fost edificată în limitele de extindere a străzii.

Reclamanții au afirmat că acțiunile pârâților contravin prevederilor art. 20, 21
din Codul funciar, art. 77 alin. (5) din Legea nr. 436-XVI din 28 decembrie 2006

privind administrația publică locală, prevederilor Legii nr. 163 din 09 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, Legii nr. 835 din 17 iunie 1996 privind principiile urbanismului și amenajării teritoriului, inclusiv Planului Urbanistic General al orașului Chișinău și cartierului locativ din zona respectivă.

S-a evidențiat că atribuțiile Direcției generale arhitectură, urbanism și relații funciare în privința exercitării controlului de stat asupra folosirii și protecției terenurilor sunt stipulate în art. 86-88 din Codul funciar, conform cărora autoritățile administrației publice locale au obligația să asigure folosirea rațională și eficiență a terenurilor, precum și protecția acestora indiferent de destinația lor.

S-a mai remarcat că sarcinile secției registru, control și asigurarea plăților funciare constau în asigurarea respectării de către toate organele de stat și cele obștești, de către întreprinderile, instituțiile organizațiile agricole de stat, cooperatiste obștești, precum și de întreprinderile mixte, persoanele fizice și juridice străine, a cerințelor legislației funciare în scopul folosirii raționale și după destinație a resurselor funciare din mun. Chișinău.

Dispozițiile autorităților administrației publice locale și ale organelor de stat împuternicite să exercite controlul asupra folosirii și protecției terenurilor, emise în limitele competenței lor, sunt obligatorii pentru toți deținătorii de terenuri. Reținând prevederile art. 42 din Codul funciar al Republicii Moldova, prevederile art. 8 din Legea nr. 523-XV din 16 iulie 1999 cu privire la proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale, art. 10 din Legea nr. 121 din 04 mai 2007 privind administrarea și deetatizarea proprietății publice, precum și decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 4/15 din 13 mai 2014, reclamanții au indicat că terenul ocupat ilegal constituie proprietate municipală și doar Consiliile locale sunt în drept să-1 gestioneze, în condițiile legii.

S-a mai indicat că în conformitate cu prevederile art. 3 lit. c) al Legii nr. 523 din 16 iulie 1999 cu privire la proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale, obiecte ale dreptului de proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale sunt, bunurile autorităților publice locale și ale administrațiilor unităților administrativ-teritoriale, terenurile destinate satisfacerii necesităților unităților administrativ-teritoriale, mijloacele bugetelor unităților administrativ-teritoriale valorile mobiliare, fondul locativ, obiectele din infrastructura tehnică și alte obiecte care se află pe teritoriul respectiv, cu excepția cazurilor prevăzute de legislație, bunurile necesare pentru dezvoltarea economică și socială a unității administrativ-teritoriale și pentru realizarea de către autoritățile administrației publice locale a sarcinilor ce le revin în conformitate cu legislația privind administrația publică locală.

S-a specificat că conform art. 10 alin. (3) din Legea nr. 523 din 16 iulie 1999 cu privire la proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale, nimeni nu este în drept să retragă bunul proprietarului public, or, să atenteze la acest bun, în coroborare cu art. 11 din aceeași Lege, care prevede că proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale este imprescriptibilă, ea nu poate fi supusă exproprierii și nu poate constitui obiectul unor garanții reale.

S-a enunțat că regimul juridic al acestor bunuri se reglementează și de prevederile Legii nr. 121 din 04 mai 2007 privind administrarea și deetatizarea proprietății publice, care prevede că bunurile domeniului public fac obiectul exclusiv al proprietății publice. Circuitul civil al acestor bunuri este interzis.

S-a relatat că se consideră neautorizate construcțiile de orice categorie, indiferent de tipul de proprietate, precum și lucrările de modificare, reamenajare, consolidare și reparație capitală a clădirilor și edificiilor, executate fără certificatul de urbanism și autorizația de construire, iar demolarea construcțiilor neautorizate se execută de către proprietar pe cont propriu sau, în mod forțat, de către autoritățile administrației publice locale - din contul proprietarului.

Conform art. 20 și 21 din Codul funciar, documentele ce confirmă drepturile deținătorului de teren sunt: titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren, eliberat de către autoritățile administrației publice locale în cazul atribuirii de către acestea a terenurilor proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale sau de către Agenția de Stat Relații Funciare și Cadastru, în cazul atribuirii de către stat a terenurilor proprietate publică a statului, certificatul de moștenire, contractul de vânzare-cumpărare, contractul de donație, contractul de schimb, contractul de arendă, etc. Astfel, au comunicat că deținătorii de terenuri nu au dreptul la folosința lor, inclusiv în condiții de arendă, până când primăria, în cazul atribuirii de către aceasta a terenurilor proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale, sau Agenția Proprietății Publice, în cazul atribuirii de către stat a terenurilor proprietate publică a statului, nu va stabili hotarele terenurilor în natură (pe loc).

Consiliul mun. Chișinău și Primăria mun. Chișinău au solicitat, ca proprietar al terenului și ca instituție responsabilă pentru demararea lucrărilor de organizare a lucrărilor de interes public, demolarea construcțiilor edificate neautorizat, eliberarea terenului ocupat ilegal din str. xxxxx, cu suprafața totală de circa 0,0236 ha.

Prin hotărârea din 14 martie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 87, 97-104).

Instanța de fond a concluzionat că terenul din str. Bugeacului 3, mun. Chișinău se află în proprietate privată pe cote-părți a lui Iurie Mogoreanu și Lilia Mogoreanu și vecinii acestora Serghei Vierii și Zinovia Vierii și că toate construcțiile de pe terenul din str. xxxxx sunt autorizate în modul corespunzător de organele abilitate, aceștia nu ocupă nicio porțiune de teren ilegal și nici nu au construit samavolnic careva construcții, care să fie demolate.

La 09 aprilie 2019, în termenul prevăzut de art. 362 din Codul de procedură civilă, Consiliul municipal Chișinău și Primăria mun. Chișinău au contestat cu apel hotărârea din 14 martie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul (f.d. 94, 120-124 vol. I).

Prin decizia din 29 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Consiliul mun. Chișinău și Primăria mun. Chișinău și a fost menținută hotărârea din 14 martie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (f.d. 176, 177-187 vol. I).

La 09 februarie 2021 Consiliul municipal Chișinău și Primăria mun. Chișinău au declarat recurs împotriva deciziei din 29 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii (f.d. 191-196 vol. I).

Prin decizia din 28 aprilie 2021 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de Consiliul municipal Chișinău și Primăria mun. Chișinău, a fost casată decizia din 29 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău (f.d. 220-230 vol. I).

Prin decizia din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de Consiliul municipal Chișinău, a fost casată hotărârea din 14 martie 2019 a Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani și a fost emisă o hotărâre nouă de admitere a acțiunii. S-a dispus demolarea construcției samovolnice, gard capital edificat neautorizat în limitele de extindere a străzii, cu eliberarea terenului ocupat abuziv din strada xxxxx cu suprafața totală de circa 0,0236 ha. S-a încasat de la Serghei Vieri, Zinovia Vieri, Iurie Mogoreanu și Lilia Mogoreanu, în mod solidar, în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 100 de lei. (f.d. 57-69 vol. II).

Instanța de apel a stabilit că Serghei Vieri și Zinovia Vieri, Iurie Mogoreanu și Lilia Mogoreanu, fără a efectua coordonările corespunzătoare cu serviciile abilitate, în lipsa deciziei Consiliului municipal Chișinău privind atribuirea terenului, au ocupat ilegal în mod samovolnic lotul de pământ cu suprafața totală de circa 0,0236 ha din strada xxxxx, teren care potrivit planșelor fotografice anexate de partea apelantă la materialele dosarului, este situat între terenul privat cu nr. cadastral xxxxx și terenul cu nr. cadastral xxxxx și care, este parte a lotului de teren cu nr. cadastral xxxxx cu suprafața de 1,412 ha, proprietate municipală, proprietarul fiind municipiul Chișinău.

Instanța de apel a constatat că intimații ocupă în lipsa unui temei justificativ terenul proprietate publică, specificat supra, motiv pentru care pretențiile reclamantilor privind obligarea eliberării acestuia au fost admise.

Referitor la pretențiile privind demolarea construcțiilor neautorizate, instanța de apel a menționat că potrivit art. 28 al Legii nr. 163 din 09 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, construcțiile executate în lipsa sau cu încălcarea autorizației de construire/documentației de proiect, sau în lipsa certificatului constatator care confirmă aplicarea principiului aprobării tacite se consideră construcții neautorizate. Încălcarea prevederilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea contravențională sau penală.

Astfel, dat fiind că, intimații nu au prezentat instanței de judecată proba deținerii unei autorizații de construire, eliberată în modul corespunzător, pentru edificarea gardului capital amplasat pe terenul vizat în speță, teren proprietate publică, instanța de apel a constatat că și pretenția dată este întemeiată.

La 15 februarie 2022 Iurie Mogoreanu a declarat recurs împotriva deciziei din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a deciziei recurate și menținerea hotărârii din 14 martie 2019 a Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (f.d. 79-87 vol. II).

În motivarea recursului a indicat că concluziile instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei și probele administrate.

A susținut că acțiunea Primăriei și Consiliului mun. Chișinău privind demolarea construcției neautorizate din str. xxxxx, de fapt, nu se referă la terenul din str. xxxxx cu nr. cadastral xxxxx ci la un alt teren – porțiune de drum din str. xxxxxx, aflat în vecinătatea terenului din str. xxxxxxxx

În opinia recurentului instanța de apel nu avea dreptul să examineze și să se expună asupra unei cerințe care nu a fost înaintată de reclamanti, or demolarea gardului capital edificat neautorizat nu a fost solicitată de Primăria și Consiliul mun. Chișinău.

A mai susținut că Serghei Vieri a decedat la 20 ianuarie 2021 și astfel, instanța de judecată urma să suspende examinarea cauzei până la stabilirea succesului său în drepturi.

La 02 martie 2022 și respectiv la 03 martie 2022 Curtea Supremă de Justiție a notificat Zinoviei Vieri, Primăriei și Consiliului mun. Chișinău copia recursului depus de Iurie Mogoreanu, explicându-le dreptul de a depune referință asupra acestuia. Însă, până la examinarea admisibilității recursului, aceștia nu au făcut uz de dreptul său procedural și nu au depus referință în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs (f.d. 93, 94 vol. II).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard

v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa v. România, 09 decembrie 2014, § 16; Tence v. Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov v. Ucraina, 03 aprilie 2008, § 41; Ustimenko v. Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Conform extrasului din poșta electronică cu adresa de e-mail „doina.sechiras@justice.md”, decizia motivată din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată electronic reprezentantului recurentului Iurie Mogoreanu, avocatului Gheorghe Botezatu, la data de 09 februarie 2022 (f.d. 73 vol. II).

Astfel, completul de admisibilitate consideră în termen recursul declarat de Iurie Mogoreanu la 15 februarie 2022 împotriva deciziei din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Iurie Mogoreanu rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar

procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Iurie Mogoreanu nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Iurie Mogoreanu nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Iurie Mogoreanu a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Iurie Mogoreanu împotriva deciziei din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Iurie Mogoreanu împotriva deciziei din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Victor Burduh

Mariana Pitic